Thorgrim Prude

og hans Søn

Viglund

819.3
Víg

THORGRIM PRUDE

og hans Sön

VIGLUND.

Biographisk Fortælling

oversat

af det ældre skandinaviske Sprog

af

ABRAHAMSON.

LANDSBÓKASAFN

Særskilt aftrykt udaf Scandinavisk Museum.

Geir Vídalín
Gjöf af J. Ólafssyni 1822

Kiöbenhavn, 1800.

Trykt hos MORTHORST's Enke & Comp.

Originalen findes i den Samling som paa Vicelaugmand *Björn Marcussens* Forlag, under Titel: *Nockrer margfroder Sögu-Thætter Islendinga* er trykt i *Hoolum* 1756 hos Halldor Eriksen i 4to, og indeholder forunden denne endnu 8 andre Sager. Denne findes S. 15 f.

1.

Harald Haarfager blev Enevolds-Konge over hele Norrig. Han var af udmærket Forstand og særdeles duelig i alle de Övelser der sömmede en Konge. Hans Hoffolk *) vare mange, og udvalgte Mænd, bekiendte for Tapperhed og berömmelige Bedrivter. Og ligesom Kongen attraaede at have udsögte Folk i sit Følgeskab, saa bleve de ogsaa underholdt bedre end Andre; thi Kongen sparede paa dem hverken Penge, eller sit Medhold, saalænge de ikke selv forspildte det.

*) Krigere, som vare daglig hos Kongen, og holdtes af ham med Kost. og jevnlig fik Foræringer af Klæder, Vaaben og desl. af ham.

Men paa den anden Side lede de meget ilde, der satte sig op mod hans Magt eller giorde mod hans Villie: nogle dreves af Landet, nogle dræbtes, og da inddrog Kongen al deres efterladte Eiendom under sig. Mange betydelige Mænd flyede dengang fra Norrig, da de, som ogsaa vare af fornem Herkomst, ikke kunde taale Kongens alt for store Myndighed, og heller vilde forlade deres Fædrenejorder, Frænder og Venner, end at lade sig paalægge Aag af Kongen, og underkastes hans Egenraadighed. De tyede til forskiellige Lande, og Island fik i Haralds Tid de fleste Indbyggere; thi der sögte Mange hen, der ikke vilde lade sig underkue af ham.

2.

I Norrig levede dengang *Thorer*, Jarl *) over en Provinds. Baade han og hans Kone vare af anseelig Herkomst. De havde kun eet Barn, en Datter som hedde *Olöve*, og alt i Barndommen var særdeles artig, og saa smuk, at hun holdtes for den deiligste Pige i hele Landet, hvorfor hun almindelig kaldtes *Olöve Soelstraale*. Hendes Fader

*) Statholder, Guvernör.

lod opföre et Værelse *) til hende, som i alle Dele var meget vel bygget. Væggene vare udskaarne og indlagte med Guld, og ligesaa var Bygningen udenpaa som pynteligst; der boede Jarlens Datter med sine Piger. Jarlen lod komme de Fruentimmer, som han spurgte vare dueligst, og lod dem undervise hans Datter i alle de qvindelige Færdigheder, dem fornemme Jomfruer burde at have Övelse udi; thi han vilde at hans Datter skulde overgaae Andre ligesaaledes i alle Fruentimmer-Arbeider, som hun overgik dem i Skiönhed.

Imidlertid voxte hun til, og nu meldte sig mange betydelige Friere; men Jarlen var vanskelig, og der fandtes ikke den, han vilde give hende til. Alle fik de med Höflighed det Svar: at han endnu ikke vilde gifte hende, og ingen blev behandlet med Ringeagtelse, hverken i Ord eller Adfærd. Saaledes gik det hen en Tidlang og Jarlen var agtet og æret af Alle.

*) I hine Tider var hvert Værelse et Huus for sig, saa en Gaard bestod af en Samling Huse, byggede i een eller to Rader ved Siden af hinanden, omgiven af en fælles Indhegning af Gierde, Plankeværk, Tömmervæg eller dell.

Dengang havde en Mand ved Navn *Ketil* endeel af *Rommerige* *) under sin Bestyrelse. Han var i stor Anseelse og meget velhavende. Hans Kone hed *Ingeborg* og var af fornem Herkomst. De havde to Sönner: *Sigurd* med Tilnavn: den spage, og *Gunlaug* som kaldtes: den stolte. *Ketil* underviste sine Sönner i alle de Færdigheder, som i de Tider krævedes af en Mand; thi *Ketil* selv var særdeles vel övet i sligt. De to Brödre havde en heel Deel velbetalte Opvartere, og at ride med disse i Skoven paa Jagt var deres meste Idræt, og raske vare de til alle deres Foretagender. *Ketil* selv var en vældig Stridsmand, som i 24 Enekampe havde hvergang overvundet sine Modstandere. Han levede prægtig og var meget yndet af Kong Harald. Han var tillige til stor Understöttelse for sine Venner; thi aldrig tog han sig af nogen Sag at den jo vandtes, fordi, saasnart han tog til at tale, Alle syntes det var som han sagde; og hans Veltalenhed var saa bekiendt, at intet Folkemöde var saa talrigt, han jo fik Lyd, naar han stod frem for at tale.

*) Nu övre og nedre Rommerige Fogderie i Kristiania Amt, Aggershuus Stift.

Kongen bad engang *Ketil* til et Gilde, og vilde da give ham en Karakteer, sigende at han havde vel Ret dertil baade i Betragtning af sin store Anseelse og af andre Ting; men *Ketil* frabad sig det og sagde han vilde heller være en simpel Mand, den Alle tyede til om Hielp og Bistand, og være alligevel i samme Anseelse, som de der havde Titler. Kongen og han bleve lige gode Venner alligevel.

Ketil elskede sin Kone og sine Sönner saa meget, at han ikke kunde giöre noget der var dem imod.

3.

Det skeede at Kongen udskrev et Tog som han vilde giöre sönder paa, og dertil vilde han have udvalgte Skibe og Folk. *Ketil* tilböd ham begge sine Sönner og et betydeligt Antal af Mandskab; men selv blev *Ketil* hiemme, thi han begyndte at blive til Aars. Da alting var istand seilede Kongen sönder mod Landet og kom til Rogaland *). Her var en Jarl ved Navn *Erik*, mægtig og afholdt

*) Den söndre Deel af Sönder-Bergenhuus Amt, Bergens Stift.

af Folket. Saasnart denne spurgte: at Kongen var ventendes dertil, lod han anrette en stor Giestering af det Bedste han kunde overkomme, og indböd da ved Kongens Ankomst med ham hans hele Hofföige. Under mangehaande Instrumenters Lyd, förte han Kongen ind i sin Halle *) op til Höisædet. Det var et herligt Gilde, og baade Kongen og hans Mænd vare som gladest. Der skienktes de bedste Drikke og Giesterne bleve snart drukne **). De to Brödre, *Ketils* Sönner hædredes meget af Kongen, saa han endog böd dem sidde ved hans Side. Man havde næsten aldrig seet Kongen saa munter, som han var ved dette Gilde med sine Mænd, som ogsaa med Jarlen, thi denne stod idelig og opvartede Kongen ved Bordet; men saa satte Kongen Ketils Sönnerne til at opvarte ved hans Bord og bad Jarlen sidde hos sig: de giorde som Kongen böd og det blev af Alle særdeles vel optaget. Da der var taget fra Bordet, bad Jarlen

*) Spisesalen hos fornemme Folk. Ordet er ældgammelt nordisk.

**) Der sattes en Ære i, naar ved et Giestebud Giesterne bleve snart drukne; thi det var Tegn til, at der var stærkt Öl nok, hvilket igien bevidnede Husets Velstand.

bringe ind endeel kostbare Ting, dem han forære-
de Kongen *); som ham ogsaa gav smukke Foræ-
ringer til alle Kongens Mænd. Derefter lod han
indbære en Harpe, som var meget prægtig; thi
hveranden Streng var Guld, hveranden Sölv. Det
var et kosteligt Instrument. Kongen tog til den-
ne Harpe og begyndte at slaae, og den havde saa
stærk og skiön en Klang, at Alle undredes og syn-
tes aldrig at have hört Magen.

Siden sagde Jarlen til Kongen: Jeg önskede,
Herre, I vilde gaae ud med mig for at more Jer.
Jeg vil vise Jer om i mine Eiendomme, ude og
inde, mine Agre og Frugthaver. Kongen gik da
med ham, og saae paa det altsammen og syntes
meget godt om det. De kom ind i en Have, hvor
der vare mange Træer og deilige Blomster og skiön-
ne Frugter. Under disse Træer legede tre Dren-
gebörn, alle smukke og velækldte; dog udmærke-
de een sig frem for de andre to. Han spilte Skak
med dem, saa de to vare mod ham allene og kun-
de dog ikke staae sig, bleve arrige og kastede Spil-
let omkuld. Hiin blev vred og slog dem under

*) Almindelig Skik at Værten gav de betydelige blandt
sine Giester Foræringer.

Öret hver. De rög i ham, men skiönt de vare to om een, saa gik det dog med Slagsmaalet som med Spillet, han var deres Mester. Jarlen befalte dem at holde op; de giorde saa og satte sig igien til at spille. Kongen og hans Mænd saae paa Drengenes Leeg og havde megen Moerskab deraf.

Da de gik ind igien og Kongen satte sig tilbords, spurgte han Jarlen, hvis disse Drenge vare, thi han havde syntes meget godt om dem. Jarlen svarte; De ere mine Sönner.

K. Ere de af eet Kuld?

J. Nei, Herre.

K. Hvad hedde de?

J. *Sigmund* og *Helge* hedde de to, og den tredie *Thorgrim*. Han er min Slegfredsön, men har en ypperlig Moder.

Ei længe derefter komme disse Drenge ind i Hallen og Thorgrim gik bag de to andre; thi der blev giort saadan Forskiel mellem dem, at Thorgrim holdtes for ringere end de. Jarlen kaldte

dem frem for at forestille dem for Kongen. De to nærmede sig da og bevidnede ham deres Ærbödighed; men *Thorgrim* skiöd dem hver til sin Side, steg op paa Skammelen foran Bordet, giorde sin Kompliment og vilde da træde tilbage og hen til Brödrene, men Kongen tog smilende i ham, drog ham til sig, lod ham sidde hos sig og spurgte hvo hans Moder var. Thorgrim sagde hun var en Söster til *Thorer* Herser i Sogn. Kongen drog en Guldring af sin Arm og forærte ham, og nu gik Thorgrim tilbage til sine Brödre.

Gildet stod imidlertid med al Pragt og Hæderlighed, indtil Kongen vilde bort. Du har beværtet os, sagde Kongen da, saa overordentlig vel, at Du skal udbede Dig noget hos mig. Meget glad svarede Jarlen, at hvis Kongen vilde tage hans Sön Thorgrim til sig, saa ansaae han det for mere end Penge eller Penges Værd; thi, blev han ved, al den Velgierning I beviser ham, den holder jeg for mere, end om den bevistes mig selv. Hos Eder önskede jeg ham at være; thi jeg elsker ham fremfor mine andre Börn. Kongen sagde, det skulde saa være, drog bort og tog Thorgrim med sig, som nu var meget omhyggelig til Kon-

gens Opvartning, men fik ogsaa snart Misundelse paa sig blandt Hofmenneskerne.

4.

Kongen var engang til Giestering hos en Hertug, Sigurd af Navn, hvor det gik prægtig til i alle Maader. Kongen beskikkede *Thorgrim* til at skienke den hele Dag for sig og sine Venner, hvilket Hoffolkene ikke syntes om, og meente, Kongen giorde alt for meget af ham.

Sigurd havde en Fætter, som hed *Grim* og var en meget hovmodig Mand, saa han foragtede de fleste Andre. Ved dette Gilde sad han ligeover for Kongen, altsaa paa det næstfornemste Sted. Som *Thorgrim* gik og skienkede, og bragte et stort Drikkekar til Grim, snublede han, og spildte noget paa Grims Klæder. Denne sprang forbistret op med slemme Ord, og sagde, man kunde godt see at den Horeunge var mere vant at vogte Sviin og give dem Spöl end at opvarte fornemme Folk. *Thorgrim* forbitret over disse Ord, drog sin Sabel og stak ham ihiel og trak saa Legemet frem under Bordet. *Sigurd* blev forfærdelig opbragt over dette og befalede sine Folk at staae op og gri-

be *Thorgrim*. Da sagde Kongen: "Lad det være, "Sigurd, *Grim* var selv skyld i sin Död ved de "fornærmelige Ord han talte, enddog vil jeg svare "Dig fald Mandebod for Drabet efter mit Godtbe-"findende, om Du vil lade det beroe derved: de "bliver intet Skaar i vort Venskab." Det fik at være som Kongen vilde, og han gav Sigurd paa Stedet saa meget i Drabshöder, at han var fornöiet. Der hendtes intet mærkeligt mere og Kongen drog hiem, da Gildet var endt.

Derefter indböd Kongen mange fornemme Folk til sig; allerförst Jarlen *Thorer* og *Ketil* fra Rommerige, som da nylig havde mistet sin Kone Ingeborg i Barselseng med en Datter som blev opkaldet efter Moderen. En stor Deel af alle Stænder bleve desuden budet til Kongens Gilde, da han havde Raad nok dertil.

Giesterne komme til bestemte Dag og med *Thorer* Jarl hans Datter *Olöve Soelstraale*. Pladserne bleve anviiste og stærk Drik indbaaret. *Thorgrim* vartede op, og Folk lagde meget Mærke til hans Raskhed og skiönne Væsen, som ogsaa til hans stadselige Klæder, thi Kongen holdt ham hæderlig. Endeel syntes han blev giort for meget

af og bleve hans Uvenner; mange holdt dog ogsaa af ham fordi han var saadan ypperlig ung Mand og de gave ham det Tilnavn at de kaldte ham *Thorgrim den prude*.

Saasnart *Thorgrim* saae *Olöve* blev han höiligen forelsket i hende, og det samme skeede ogsaa *Olöve*, uden at dog nogen mærkede det. Saasnart der var Leilighed spurgte han hende hvad Svar han kunde haabe, om han begierte hende til Kone? Hun sagde, ikke at vilde sætte sig derimod hvis hendes Fader gav sit Samtykke. Da Giestebuddet var tilende begierte han hende virkelig af Faderen, men fik ingen Besked dengang. Nu drog hver til sit Hiem og noget derefter bad Thorgrim Kongen om Forlov, at reise hen og besöge Jarlen *Thorer*, hvilket blev ham tilladt. Han blev godt modtaget af Jarlen, men da han begyndte igien om sit Frierie og forlangte et bestemt Svar, gav Jarlen ham ligefrem Afslag. *Thorgrim* blev der tre Dage og han og *Olöve* kom meget got tilrette med hinanden. De Fleste mene at de dengang have lovet hinanden ubrödelig Troskab.

Thorgrim drog nu först til Kongen igien og da paa Kaperie, thi nu var han i den bedste Yng-

lingsalder. Hele Sommeren laae han ude og holdtes for den kiekkeste Mand allevegne hvor det gialdt om at vise Manddom. Han vandt ogsaa baade Gods og Ære paa dette Tog.

5.

Det skede dernæst at *Ketil* fra Rommerige red med et Følgeskab af 30 Personer til *Thorer* Jarl hvor Kong *Harald* var tilgiest. *Ketil* anbragte her sit Ord og begierte Jarlens Datter *Olöve* til Kone, og ved Kongens Understöttelse blev hun ham trolovet. Ikke gav hun sit Minde dertil, og det saae enhver at hun slet ikke syntes om dette Giftermaal. Da Faderen gav sit Lövte sang hun denne Strophe:

Rigmands Ord, naar han er glad
Höres heller end et Qvad.
Men det Haandslag jeg nu hörer
Mig den störste Sorg paaförer.
Ingen Mand saa vakker er
At han mig kan blive kier;

Eden jeg ei bryde kan,
Som jeg svor en Hædersmand *).

Enhver kunde begribe at hun holdt mere af *Thorgrim* end af *Ketil*, men derved var nu intet at giöre. Brylluppet blev berammet at skulle staae ved Vinterens Begyndelse der hiemme til Jarlens. Ud paa Efteraaret kom *Thorgrim* fra sit Kapertog og spurgte at *Olöve* var forlovet. Han begav sig da til Kongen, og bad at denne vilde understötte ham til at faae hende, om det end-

*) At her er meget fri Oversættelse, forstaaer sig selv. Den ordrette Oversættelse var (for mig i i det mindste) umuelig at versificere. Til en Prö-ve, hvorledes den omtrent lyder ubunden, sætter jeg den herhid, som jeg dog ikke giör mere ved de följende: "Jeg veed at Guldrings-Giemmeren "glad qvæder bedre end andre. Den Höglands "Lyd vil skade mig i Verden. Ingen Ringes Be-"varer er saa hvid, at jeg skulde see til (ham). "En Anden svor jeg en Eed. Jeg elsker en vel-"baaren Mand." — *Guldrings Giemmer*, og *Ringes Bevarer* siger saa meget som: Mand. — *Höglandet* er Haanden.

skiönt blev imod Jarlens eller *Ketils* Villie. Kongen afslog ham al Bistand fra sin Side, sigende at *Ketil* var hans Ven, og at han ikke vilde raade ham at give sig i Kast med *Ketil*, thi det var den drabeligste Stridsmand. Jeg vil, blev Kongen ved, frie for Dig til hans Datter Ingeborg, saa der kan blive gedt Venskab imellem jer. Det vil jeg ikke, sagde *Thorgrim*, men holde mit Ord og min Aftale med hende. Hende vil jeg have eller ingen, og vil I ikke være mig behielpelig, saa bliver jeg ikke længere I Eders Tieneste. Han kunde giöre hvad han vilde, svarte Kongen, hvorpaa *Thorgrim* tog sin Afskeed og fik af Kongen en Guldarmring der vog en Mark.

Nu gik *Thorgrim* til hans Folk. Dette var tre Dage för Brylluppet skulde staae. Han seilede bort, landede og gik allene til *Thorer* Jarls Gaard, hvor han kom, just ved den Tid, da Fruentimmerne förtes ind i Giestesalen. Hele Værelset var tapetseret, og alle Bænke fulde af Giester, *Ketil* siddende paa det fornemste Sted. *Thorgrim* gik ind og stod midt paa Gulvet, og da der vare saa mange Lys inde, at intet mörkt Sted var i Salen, saa kiendte alle Tilstedeværende ham, og li-

det velkommen var han for Mange. Han tog til Orde, og sagde: Har Du Ketil fæstet *Olöve?*

Ketil. Ja jeg har.

Thorgr. Var det med hendes Samtykke?

Ketil. Jeg troede *Thorer* Jarl raadede for sin Datter, og at han efter Loven var berettiget at givte sin Datter.

Thorgr. Da siger jeg Dig, at *Olöve* har lovet mig med Ed, aldrig at ægte nogen uden mig, og lad hende nu selv sige om det er ikke saa.

Olöve. Jeg kan ikke nægte det.

Thorgr. Da skulde jeg troe, Pigen er min.

Ketil. Hende skal Du aldrig faae. Jeg har havt at bestille med Folk der havde mere at betyde end Du, og endda holdt paa det jeg havde.

Thorgr. Jeg kan troe, Du stoler paa Kongens Medhold. Thi udæsker jeg Dig til en Enekamp og lad saa den faae Pigen, der vinder Seier.

Ketil. Jeg vil ikke give Slip paa den Fordeel, at jeg har flere Folk hos mig end Du.

Ligesom de havde talt dette, skede det, at alle Lysene i Salen slukkedes, og da blev stor Tummel og Forvirring i Mörket. Da Lys kom ind var Bruden og *Thorgrim* borte, og det var begribeligt at *Thorgrim* havde voldt dette. Saaledes var det og. Han havde taget hende da Lysene sluktes og baaret hende til sit Skib. Hans Folk havde efter hans Befaling giort alting istand, saa de vare seilbare da han kom. Seilene hidsedes strax og Vinden blæste fra Land. Dette var i den Tid da Mange sögte til Island. *Thorgrim* indsaae nok, at han efter dette Stykke ikke kunde begaae sig i Norrig, thi stod hans Hu til Island. De stak da i Söen og med föielig Vind naaede de til Sneefjeldsnæs og löbe ind i Hraunshavn.

Kongen saavelsom *Ketil* og Jarlen spurgte at *Thorgrim* var draget til Island, og *Ketil* syntes ham var overgaaet en stor Skam. Bruden havde han mistet og kun liden Rimelighed saae han at kunne nogensinde hevne dette Efter hans Tilskyndelse dömte Kongen *Thorgrim* Landflygtig,

saa han ikke torde komme mere til noget Sted i hele Norrig.

6.

Paa Sneefjeldsnæs staaer ved Holmkelsaae en Gaard, hedder *paa Fossen*, hvor der boede en Mand ved Navn *Holmkell*, givt med *Thorhjörg Einarsdatter* fra Laugarbrekke. De havde to Sönner *Jökel* og *Einar*. Af *Holmkells* Fetter *Ingjald* kiöbte *Thorgrim Prude* Gaarden *Ingjaldshool* og blev snart en vigtig Mand og agtet for sin Forstand. Mellem ham og *Holmkell* var stort Venskab.

Thorgrim holdt nu ordentlig sit Bryllup med *Olöve* og den förste Vinter de boede paa Ingjaldshool födte hun et Drengebarn, som ved Vandets Paagydelse *) gaves det Navn *Iröste*. Aaret ef-

*) Længe för Kristendommens Indförelse var det alt Skik i Norden, at Vand blev öst paa nyefödte Börn, og da Navn givet dem. Denne Skik var en betydelig Seremonie; thi saalænge Vand ikke var öst paa Börnene kunde de upaaanket dræbes af Forældrene, men efter Vandets Paagydelse var det strafværdigt Mord at henlægge eller paa anden Maade omkomme sine Börn.

ter fik hun endnu en Sön, som blev kaldet *Viglund*, og var alt i den tidligste Alder baade vittig og smuk. Sommeren derefter födte *Thorhjörg* paa *Fosse* en Pige som fik det Navn *Ketelride*. Hun og *Viglund* vare da i een Alder, og *Tröste* et Aar ældre. Det sagde alle uden Undtagelse, at der i Egnen var ingen Pige og ingen Dreng saa smuk og i alting saa udmærket som *Ketelride* og *Viglund*. Da denne var 10 og *Tröste* 11 Aar gamle, havde deromkring ingen fuldvoxne Mennesker saadanne Kræfter som de. *Viglund* var den stærkeste og ligesaa var han ypperst i alle Övelser; thi *Thorgrim* forsömte ikke at öve dem i alle nyttige og behagelige Færdigheder. *Thorhjörg* vilde ikke lære sin Datter nogen Ting, hvilket Holmkell syntes meget ilde om, og derfor red med *Ketelride* til *Ingjaldshool*, hvor han blev meget vel modtaget, da der var det nöie Venskab mellem ham og *Thorgrim*. Her vilde han sætte Datteren i Kost, at *Olöve* skulde lære hende Fruentimmerarbeider, hvori *Olöve* overgik alle paa hele Island. Med Fornöielse modtoges *Ketelride* af *Olöve* og elskedes snart af hende höiligen. *Olöves* Datter *Helge* var to Aar yngre end *Ketelride* og disse to Piger legede jevnlig med de to Drenge, hvorved det gierne traf saaledes, at *Ketelride* og *Viglund* i hver Leg

kom sammen, hvorover Mange sagde, at de to passede godt sammen, for mange Aarsagers skyld. Ogsaa, naar de vare i Leg, passede de for det meste intet, men kun saae paa hinanden.

Engang sagde *Viglund* til *Ketelride* om hun vilde love ham sin Kierlighed; hvortil hun svarede: Meget er iveien for det. Först, at skiönt Du nu kan være saaledes tilsinds, saa pleie I Mandfolk dog at være meget vægelsindede i saadant; dernæst anstaaer det mig ikke at forgribe min Fader i hans Beslutninger, og endelig kan jeg ikke som jeg vil. Jeg veed vist at min Moder vil være meget imod det, thi hun holder ikke af mig. Dog kiender jeg ingen jeg vilde have heller end Dig, om jeg maatte raade Men jeg aner der vil komme store Gienvordigheder imellem, ihvad der bliver af omsider. Tidt förte *Viglund* det paa Bane igien, men fik altid det samme Svar. Dog troe de Fleste at de omsider have forlovet sig med hinanden under edelig Forpligtelse.

7.

Imidlertid begyndte *Ketelrides* Brödre, *Jökul* og *Einar* at giöre megen Fortred omkring i Nabolauget, hvori de fulgte deres Moders Fodspor; men

Faderen Holmkell var det meget imod, skiönt han ikke kunde giöre stort ved det. Deres Opförsel tildrog dem naturligviis mange Uvenner.

Engang sagde *Einar* til sin Moder: jeg kan ikke lide at *Thorgrim* staaer i saa megen Anseelse her i Egnen. Jeg vil lægge an paa at forföre hans Kone *Olöve*, da enten falder hans Anseelse eller han tragter at hevne sig, og saa er det ikke afgiort om han bestaaer sig mod os. Moderen sagde, det var vel betænkt og ret efter hendes Sind. Da Thorgrim en Dag var redet hiemmefra i et Ærende, rede baade *Einar* og *Jökul* til *Ingialdshool*. *Olöve* havde befalet en Pige at lukke Porten i Laas hver Morgen saasnart Karlene vare gaaet ud paa Marken. Pigen giorde nu ogsaa saaledes i Dag, og saae de to Brödre fra *Fosse* at komme tilridende. Hun gik ind i Sovekammeret og sagde det til *Olöve*, som stod strax op, klædte sig paa og gik ind i sin Dagligstue. Her gav hun een af sine Piger sin Kaabe paa, lod hende sætte sig paa den brede Bænk og sagde: Lad Dig ikke mærke med noget naar *Einar* anseer Dig for mig, jeg skal nok passe det, at Dig ikke vederfares noget usömmeligt. En anden Pige sendte hun til Porten; thi ingen Mandfolk vare i Huset. Da *Einar* hörte *Olöve* var i

Dagligstuen, gik han derind tilligemed *Jokul* og begge troede det var Konen der sad paa Bænken. De satte sig hos og *Einar* gav sig i Tale med hende. I det samme kom en Mand ind i blaae Kiole med en blank og skarp Sabel i Haanden. Bister saae han ud, men han var ikke höi af Vext. De spurgte hvad han hedde og han kaldte sig *Banggjör*. De kiendte ham ei, men dog bleve de bange for ham. Han sagde: Der bör gaaes ud at modtage Huusbonden *Thorgrim*; thi nu kommer han ridende. De to Brödre sprang op og gik ud og saae at han kom ridende med en stor Flok. De kastede sig da paa deres Heste og joge afsted og hjem. Men den Kommende var Faarehyrden der trak hiem med Kreaturerne og den blaaklædte Mand var *Olöve* selv. Da Fosseboerne spurgte dette, syntes de dem var gaaet en stor Skam over, og deres Had til *Thorgrims* tog meget til. Da *Thorgrim* kom hiem fortalte *Olöve* ham den hele Begivenhed; men han sagde: Vi ville ei giöre noget deraf, for min Ven *Holmkells* skyld; især da *Einar* intet fik udrettet.

De to Brödre eiede en graa Hingst som var meget ustyrlig og farlig i Kampen, da han ödelagde alle de Heste, der kæmpedes med ham; thi

hans Fortænder vare saa store, at de ei lignede Hestetænder. *Viglund* eiede ogsaa en vrinsk Hest, hvidgnul af Farve og overmaade deilig, og han satte stor Priis paa den. En Dag rede *Jökul* og *Einar* til *Ingjaldshool*, og fandt Faderen med begge Sönnerne uden for Gaarden. *Jökul* spurgte *Viglund* om han vilde forære dem sin hvidgule Hest. Og da denne sagde nei, sagde *Jökul*: Det var ikke paa Höydings Viis, hvortil *Viglund* svarede, han havde ikke heller lagt an derpaa. Da vil Du dog, sagde *Jökul*, nok lade Din Hest kæmpe med vores?

Vigl. Det kan jeg nok giöre.

Jökul. Da er det mig kierere, end om Du havde forært mig den.

Vigl. Det bliver som det kan.

De aftalte nu naar Hestekampen skulde staae, og Fosseboerne rede hiem. Man indfandt sig til bestemte Tid, og Brödrenes Hest förtes frem og tog bister afsted. Da *Viglunds* Hest kom i Kredsen löb han rundt omkring den anden, og paa eengang slog bag op med begge Been i Snuden

paa Jökuls Hingst, saa han slog alle Fortænderne ud, og bed ham derpaa i Slagsiden saaledes at han faldt död til Jorden. Da Fosseboerne saae dette, sprang de til deres Vaaben, og ligesaa giorde de fra *Ingjaldshool*, saa *Thorgrim* og *Holmkell* kun med Nöd og neppe fik dem skilt ad. Enddog faldt een Mand paa *Viglunds* Side og to paa *Jökuls*; og dermed drog hver til sit Hiem.

Dette giorde intet Skaar i *Holmkells* og *Thorgrims* Venskab. *Holmkell* spurgte ogsaa at *Ketelride* og *Viglund* holdt af hinanden, og satte sig paa ingen Maade derimod, men hans Kone *Thorhjörg* syntes meget ilde derom.

Saaledes stod hen en Tid. Alle vare eenstemmige i det, at blandt alle dem der vare dengang al Island over, var ingen saa elskværdige som *Ketelride* og *Viglund*, baade for deres Kundskaber og Færdigheder, og for deres behagelige Væsen.

8.

En klar og smuk Nat gik Brödrene *Jökul* og *Einar* fra *Fosse* og til den Mark hvor Thorgrims og hans Sönners Heste græssede. Der var da ogsaa *Viglunds* hvidgule. De vilde drive Hopperne

bort og ud i Laugefjord; men de kom ingen Vei dermed, thi Hingsten forsvarede dem saa vel. De bleve arrige derover og angrebe nu Hingsten selv med deres Vaaben, men han forsvarede sig saa kiek med Tænderne og Fødderne, at det varede længe inden de fik noget udrettet. Omsider traf de ham dog med Spydene og fik ham dræbt. Men nu torde de ikke drive Hopperne bort, da det derved kunde röbes at de vare Gierningsmændene, hvilket de vilde forekomme. De slæbte da den döde Hest hen til en Klint og styrtede ham derned, saa det skulde troes han var falden ned og slaaet sig fordærvet. Derefter droge de hiem og lode sig ikke formærke med nogen Ting.

Kort derefter gik de til den Mark, hvor *Thorgrim* havde sit Qvæg gaaende. Der vare 50 Höveder og deriblandt et Par Stude, som *Thorgrim* holdt meget af. De vare bruundragne og havde Horn saa hvide som Been. *Jökul* og *Einar* slog Tog om disse deilige Stude, trak med dem hiem til *Fosse*, slagtede dem og hængte dem i et Udhuus. Alt dette fik de bestilt om Natten og för nogen i Huset kom op, men deres Moder vidste Besked om alt.

Da *Viglund* og *Tröste* en Dag kom til deres Stutteri savnede de Hingsten, sögte den al Dalen over, og fandt den omsider död ved Foden af en bradt Klippe. De saae mange og store Saar paa Hesten og at den var stukket til döde med Spyd. De holdte sig overtydet om at ingen uden Fosseboerne kunde have giort det, hvorfor de ved Hiemkomsten sagde til Faderen hvorledes de havde fundet Hesten, og hvem de holdte for Gierningsmændene. *Thorgrim* sagde, de skulde lade det blive derved. De havde jo vel för mistet en Hest; og, blev han ved, I vil faae nok at bestille, om det gaaer som jeg tænker, om I endskiönt lade dette beroe. De lode da den Sag falde. Snart derefter meldtes *Thorgrim* at de to deilige Stude han holdt saa meget af, vare borte; og at man formodede de vare stiaalne. Han svarte, at det jo kunde være rimeligt der laae Rövere ude i de ubeboede Egne, og voldte sligt. Han talte ikke meget derom, lod ikke heller lede om dem. Folk syntes dog det var et betydeligt Tab, og det blev meget omtalt.

Thorbjörg paa *Fosse* ödslede meget med Kiödet af de stiaalne Stude; men *Holmkell*, da han kom under Veir med, at *Thorgrims* skiönne Stude vare kommet til hans Gaard, tog sin Hest og red

til *Ingjaldshool* og sagde til *Thorgrim*, at hans Stude vare borttagne af Jökul og Einar, men, blev han ved, jeg vil betale Dig dem, efter hvad Du selv begierer, kun Du ikke sigter mine Sönner for det offentlig. Dertied var *Thorgrim* fornöiet, og tog Betaling for Studene, saa han kunde være holden ved det, og han og *Holmkell* bleve derfor lige gode Venner.

9.

I *Hraunskard* boede en Kone, som hedde *Kjalvör*. Hun var en stor Troldqvinde, og derfor forhadt af Alle; kun *Thorhjörg* paa *Fosse* var hendes meget gode Ven. *Jökul* og *Einar* gave denne *Kjalvör* Penge, at hun skulde omkomme *Viglund* og *Tröste* formedelst Trældom, som hun bedst saae Leilighed til at kunne blive deres Fordærv. De bare nemlig stort Had til de to Thorgrimssönner; hvortil en Hovedaarsag var den Kierlighed *Viglund* og *Ketelride* havde for hinanden, hvilken de og deres Moder *Thorhjörg* sögte at hindre paa alle muelige Maader, som herefter vil vise sig. Men hine elskedes kun des varmere med lön. lig Kierlighed og hierteskiult Elskov som boede i deres Barm fra Barndom af. Deres Kierligheds Rödder og Elskovens Frembvext udryddedes aldrig

af deres Hierter, skiönt deres egne Paarörende vilde formene dem det og lægge dem store Hindringer i Veien. Thi de holdt saa inderlig af hinanden i alle deres Livsdage, at en blussende Attraaes Lue var i deres Hierter, saa de ikke kunde afsee hinanden, fra det förste de kiendtes og saaledes deres hele Liv igiennem, om de ellers kunde giort som deres Hu stod til.

Blandt *Thorgrims* Folk var en Mand som kaldtes *Vove-Björn*. Tilnavnet havde han faaet fordi han aldrig syntes Söen saa slem at han jo roede ud, og pleiede han at sige, at han ikke bröd sig om Vandvovernes smaae Narrerier. Han havde *Thorgrims* Baade under Opsigt. Til det meget Fiskeri som dengang faldt under Næsset roede han aldrig uden selvtredie endog han havde en stor Tiæring. Om Efteraaret bleve begge Roerkarle syge ved *Kjalvörs* Troldom, og alle de andre Folk til *Thorgrims* vare ved Höebiergningen. Björn vilde ud at fiske og bad da *Tröste* og *Viglund* at fölge med, da hans to Mand ikke kunde. De giorde som han bad, thi de holdt meget af ham, ligesom han af dem. Alt dette vidste *Kjalvör*. Hun gik da op oven paa sit Huus og svingede sin Skindsæk ad Öster. Flux forandrede

Veiret sig. Da Björn og de to Brödre kom paa Fiskemedet var der Mængde af Fisk, men de saae Skyerne trække op i Östen og Nordost og Himlen blev mörk. Da sagde *Viglund*, det bliver nok raadeligst at vi holde til Landet, thi dette Vær synes jeg spaaer kun ilde. *Björn* svarte: Ikke förend vort Fartöi har sin Ladning. Giör som Du vil, sagde *Viglund*. Den mörke Sky drog snart op og dermed fulgte baade Sneefog og Blæst, og Havet blev saa uroligt, at det gik med höie Bölger og stod i eet Skum. Nu vilde Björn i Land. *Viglund* sagde, det havde været bedre för, men dog vilde han ikke fraraade nu. De gave sig nu til at roe. *Björn* og *Tröste* trak Aarerne og *Viglund* til Roers. Men de kom ikke afsted, og dreve Sydost efter ud i Havet, og Baaden trak meget Vand. Nu bad *Viglund Björn* at öse Vandet ud og *Tröste* at styre, og han allene tog til Aarerne og roede saa mægtig, at de kom i Land ved *Dugurdaae*. Der boede dengang *Thorkill Nefia* (som kom til Island med *Baard Snefields-Aas*) og var meget gammel. Han tog venlig imod dem og pleiede dem paa det bedste.

Da *Ketelride* spurgte at de vare drevne ud i Havet, besvimede hun, og da hun kom til sig selv, sang hun denne Strophe:

Aldrig jeg ugrædende
Skal, fra nu af, Havet see;
Da det i sit kolde Skiöd
Voldte mine Venners Död.
Hvor jeg hader Dig, o Hav!
Og Din gridske Bölgegrav.
Sorrigfuld jeg lever nu!
Mine Venner henrev Du.

Den följende Dag toge de to Brödre hiem; og stor Glæde blev der, da de saaes igien, *Ketelride* og *Viglund*.

10.

Ketil paa *Rommerige* kunde ikke glemme det Puds *Thorgrim Prude* havde spillet ham; men han var nu meget gammel, og saae ingen Udvei at faae Hevn over denne. Hans Sönner *Gunlaug* og *Sigurd* vare kiekke Mænd og hans Datter *Ingeborg* udmærkede sig ved Deilighed og alle andre ypperlige Egenskaber.

Der var en Mand, hed *Haagen*, fra *Vigen*, rig og stolt; han kom til *Ketil* og begierede hans Datter til ægte. Den Gamle svarte: Jeg vil give Dig min Datter paa de Vilkaar, at Du först tager

til Island og slaaer *Thorgrim Prude* ihiel og bringer mig hans Hoved. *Haagen* sagde, det var en smal Sag. De bleve da enige derom, Haagen tog samme Sommer til Island og landede ved Fjardar-Os.

De to Brödre fra *Fosse* kom til Skibet, fik venlig Modtagelse af *Haagen*, og bleve af ham udspurgte om *Thorgrim Prude*. De sagde, han boede paa *Ingjaldshool* og var i störste Anseelse, men ingensteds var saa godt at være, som hiemme hos dem paa *Fosse*. Vi have en Söster, lagde de til, saa deilig og artig, at der ikke findes hendes Lige. Tag tiltakke med os i Vinter, og da skulle vi mage det saaledes at Du faaer hende, alt som Du helst vil enten til Kone eller til Frille. *Haagen* syntes saare godt om dette og sagde han vilde komme; aabenbarede dem tillige, hvad hans egentlige Ærende var til Island, hvilket var dem meget tilmaade, og de forenedes om det altsammen med Haandtag.

Haagen kom nu til *Fosse* ganske imod *Holmkells* Villie; men da Sönnerne havde Moderen paa deres Side, saa kunde han ikke hindre det. *Haagen* blev snart meget gode Venner med *Thorbjörg*, thi han forærte hende mange kostbare Ting. En-

gang sagde han til hende og Sönnerne: Hvor er da den deilige Pige, som *Jökul* har talt til mig om; jeg önskede dog at see hende, da hun er blevet roest saa meget for mig. Og da han hörte hun var paa *Ingjaldshool* bad han dem, lade hende hente, og, blev han ved, jeg haaber, at Du og Dine Sönner for vort Venskabs skyld, mage det saa at jeg faaer hende. Det varede ei længe för *Thorbjörg* sagde til sin Mand: Jeg vil at *Ketelride* kommer herhid og er hos mig. Jeg troer, svarede han, det er bedst, hun bliver hvor hun er. Der skal intet blive af, sagde *Thorbjörg*, för vil jeg selv tage hen og afhente hende, end hun skal længere blive der, og komme saaledes for Orde med *Viglund*. *Holmkell* saae nok, at hun vist lod hende hente, thi vilde han heller drage selv efter hende.

Han red nu til *Ingjaldshool* og blev venskabelig modtaget. Da *Viglund* spurgte hans Ankomst, gik han ud til *Ketelride* og sagde: Din Fader er kommet, og jeg aner, at han vil tage Dig hiem med sig, og hvo tör sætte sig derimod. Kom ihu vor lönlige Aftale; thi det veed jeg vist, aldrig holder jeg op at elske Dig. *Ketelride* brast i Graad og sagde: Det har jeg vidst længe, at vi ikke

maatte være sammen i Roe, jeg kunde önske vi havde taltes mindre ved om den Sag: men ikke elsker jeg Dig mindre end Du mig, skiönt jeg ikke giör mange Ord derom. Det er intet uden min Moders Anslag, thi liden Kierlighed bærer hun til mig. Maa hun raade, saa have vi kun faa glade Timer herefter. Men det skal dog være mig det samme, maatte der kun gaae Dig vel. Hvis min Fader ikke lægger sig derimellem, saa komme vi aldrig sammen, men han har ondt ved at giöre, imod min Moder og mine Brödre, som giöre alt hvad de veed er mig imod. Men for alting tag Dig det ikke for nær. *Viglund* favnede og kyssede hende og tog Afsked, og det saaes tydelig nok paa dem begge hvor tungt Skilsmissen faldt dem. *Viglund* sang:

Ingen uden Du skal være
For mit Hierte dyrebar.
Ynglinger af mig skal lære
Hvilken Styrke Elskov har.
Kom, Du deiligste blandt Qvinder;
Kom ihu vor Troskabs-Ed;
Hvad end Fiendens List paafinder
Mod vor ömme Kierlighed.

Ketelride gik da ind til *Thorgrim* og sin Fader. Denne sagde hende, at hun maatte tage hiem med ham. Hun svarte, han havde at befale; men hun blev gierne hvor hun var. Det fik dog nu saa at være, sagde Faderen. Alle bleve bedrövede at hun skulde derfra, thi der var ingen som jo holdt af hende. Faderen og Datteren rede nu hiem til Fosse, og hvem der blev glad ved deres Ankomst det var Skipperen. *Thorhjörg* befalede hende at opvarte ham, men det vilde hun i ingen Maade, og sagde det til sin Fader. Du skal, sagde han, ingen Opvartning giöre ham, uden hvad Du selv vil; og vær jevnlig inde hos mig baade Nat og Dag. Det var hun vel fornöiet med, og saaledes stod hen en god Stund, saa *Haagen* ikke fik Leilighed at tale med hende.

11.

Nu anstilledes paa *Fosse* Lege ved *Eysu*-Söe. Fossboerne vare Formænd for Legen. Den förste Aften da de kom hiem fra Legen, spurgte *Ketelride* om Familien fra *Ingjaldshool* havde været der, og da hun hörte, det var saa, bad hun sin Fader om hun maatte tage ud med at see paa Legen. Han havde intet derimod, saa de toge den anden Dag med hinanden derud. Der var megen Moer-

skab. *Thorgrims* Sönner komme seent og ikkun allene. De gik op paa Biergskrenten hvor Fruentimmerne sadde, og *Ketelride* reiste sig og bad dem kierlig velkommen. De satte sig ned hos hende, een paa hver sin Side, og til det Udvortes viste hun sig lige venlig mod dem begge, men idelig saae hun til *Viglund* og sagde omsider: Jeg vil give Dig et Tilnavn, og kalde Dig herefter *Viglund* den smukke, og denne Armring *) som

*) Det var almindelig Skik, at den der faldt paa at give en Anden Tilnavn i det Gode, alligevel gav ham Foræring tillige, som kaldtes *Navnfæste*; ventelig som en Slags Udsoning, da ellers disse meget let fortörnede Mennesker kunde tage saadan Navngivelse ilde op. — Ligesaa almindeligt var det at velhavende Fædre forærede noget af Betydenhed til deres Börn naar de fik de förste Tænder, denne Foræring kaldtes *Tandfæ*. Saaledes fik *Thore Borghjort* af sin Fader den Orm der laae i det med Guldbogstaver betegnede Glente-*Æg*; hvilken Orm siden blev til saa stor en Slange, at den fortærede en fuldvoxen Stud hver Dag, og laae rundt omkring *Thores* Værelse. (Herv. og Bos. Saga) — *Hagen* Jarl havde faaet i Tandfæ Trællen Thormod Kark, som var i samme Alder med ham og siden blev hans Banemand. (Ol. Tryggves. Saga).

min Fader har givet mig da jeg fik de förste Tænder, vil jeg forære Dig i Navnfæste. Han tog imod Ringen, satte den paa sin Arm, og gav hende igien den Ring hans Fader havde faaet af Kong Harald og forært ham. Meget talte de med hinanden den hele Dag og hendes Brödre syntes ilde derom. Om Aftenen tog hver til sit Hiem. *Haagen* bad nu *Thorbjörg*, han maatte ikke lade sin Datter komme til saadanne Forsamlinger, og bære sig saaledes ad som hun havde giort. Det lovede hun og begierte af Manden, han skulde lade *Ketelride* blive hiemme. Da han föiede Konen i denne Begiering blev Ketelride meget bedrövet, men Faderen sagde, han vilde blive hiemme hos hende, og dermed var hun fornöiet. Legen blev imidlertid ved og vare *Thorgrims* Söuner paa det ene Partie og de to Brödre fra *Fosse* paa det andet. Engang slog *Viglund* Træboldten bort fra *Jökul*. Denne blev arrig, tog Boldten og satte den i Panden paa *Viglund*, saa der blev Hul over begge Öienbrynene. *Tröste* sprang til, rev sin Skiorte itu og bandt omkring Broderens Pande. Imidlerid vare de fra *Fosse* gaaet hiem. Da de to Brödre kom ind i Stuen paa *Ingjaldshool*, sad *Thorgrim* paa Tverbænken, og sagde: Velkommen I to

Söstre. — Hvad qvindagtigt kan Du sigte os for? spurgte *Tröste*.

Thorgr. Jo, jeg tænker det er en Qvinde, som har Korsklæde for.

Vigl. Ikke er jeg Qvinde; men kanskee, jeg er blevet bleg.

Thorgr. Hvi hevnede Du Dig da ikke, da han lemlæstede Dig?

Tröste. De vare begge borte, medens jeg var ifærd med at binde om Broders Pande.

De talede ikke mere om den Sag.

12.

Dagen efter droge de til Legen igien, og förend nogen forsaae sig, satte *Viglund* Boldten i *Jökuls* Pande saa der blev et stort Saar. *Jökul* vilde da slaae ham med Boldtetræet, men *Viglund* underlöb ham og styrtede ham saa haardt ned paa den frosne Jord, at han laae besvimet, og maatte siden bæres hiem af fire Karle, dog kom han sig snart igien.

Efter dette stod Legen paa *Fossegaard*. Vore to Brödre vilde nu derhen igien, og endskiönt Faderen raadede dem derfra, sigende, at han frygtede, der blev en Ulykke af omsider, gik de alligevel. Da de kom der, var Legen begyndt og alle Bænke besatte. *Viglund* gik til det Inderste af Stuen hvor Holmkell sad paa Tverbænken med sin Datter. Hun bad dem velkommen. *Viglund* reiste hende, satte sig i hendes Sted og hende paa sit Skiöd. Fader flyttede sig da, saa der blev Plads, og nu sad *Ketelride* imellem ham og *Viglund*. Faderen lod bringe et Skakspil, og de sadde og spillede til det blev Aften. *Haagen* og *Thorkjörg* syntes ilde om dette. Tidt havde *Haagen* begiert *Ketelride* til Kone af Faderen, men kunde aldrig faae hans Samtykke.

Om Aftenen, da Thorgrimssönnerne vilde hiem og var kommet uden for, stod *Ketelride* der og bad dem ikke at gaae hiem nu, thi som hun vidste laae hendes Brödre i Baghold for dem. *Viglund* vilde ikke forandre sit Forehavende for den Sags skyld; de gik altsaa, hver bevæbnet med sit Spyd. Da de kom omkring Plankeværket stode der mod dem *Jökul* og *Einar* selv tolvte. Det er godt, sagde da *Jökul* til *Viglund*, at vi treffe hin-

anden. — Det kunde ikke hielpe om jeg sagde det var ilde, svarede denne. Angrebet skede. De to Brödre forsvarte sig kiekt, og det varede ei længe, saa havde *Viglund* nedlagt to Mænd og *Tröste* een. Da sagde *Jokul*, nu vil vi holde op og skyde Skylden paa hine to. De skiltes da ad og *Jokul* fortalte ved Hiemkomsten sin Fader, at *Viglund* og *Tröste* havde dræbt tre af hans Tienestekarle, men, blev han ved, vi vilde ikke giöre dem noget förend vi havde talt med Dig. *Holmkell* blev meget vred, og da *Jökul* saae det, tilskyndte han *Haagen* at begiere igien *Ketelride*. Han giorde det, og ved *Thorbjörgs* og begge Brödrenes Overtalelser lod den fortörnede Fader sig forlede til at give ham Ja paa hende; men *Ketelride* gav ikke sit Samtykke dertil. *Haagen* vilde nu boesætte sig i Island, thi han saae nok, at han ingen Vei kom med at dræbe *Thorgrim Prude*.

Efterretningen om *Ketelrides* Forlovelse kom til *Ingjaldshool* og *Viglund* blev saare ilde tilmode derved. Men da *Holmkell* spurgte Sandheden, hvorledes det egentlig var tilgaaet med Kampen, följte han, han havde forlöbet sig med denne hastige Forlovelse.

Thorgrimssönnerne gik imidlertid dog igien til Legen paa *Fosse*. *Viglund* fik *Ketelride* i Tale og sagde hende nogle haarde Ord om hendes forestaaende Giftermaal. Om Aftenen da de vilde hiem igien, var *Haagen* samt *Jökul* og *Einar* og nogle flere borte. *Holmkell* sagde da til *Viglund:* Jeg önskede I vilde ikke tage hiem i Aften, thi det er neppe til det Gode, at mine Sönner ere ude. *Viglund* sagde, han vilde hiem. Da de kom uden for den yderste Port stod *Ketelride* der og bad *Viglund* at gaae hiem ad den anden Vei, end den de vare kommet. Ikke giör jeg stort for Dine Ord, svarte *Viglund* og sang:

Jeg paa Dit Hierte satte Lid
Og troede Dig saa vel;
Og aldrig tænkte jeg, Du blev
En anden Mand til Deel.
Ei hiulpe Pagt og Eder mig
Og tusend' Kysse ei,
Saa seent udforskes Qvindesind,
Ved Pigen sveges jeg.

Det troer jeg ikke jeg har giort, sagde *Ketelride*, men jeg beder Dig, gaae ikke dennegang. Visselig vil jeg, svarede han, og det skal være

mig en Glæde, at *Haagen* og jeg kan forsöge hinanden, heller end jeg skal see paa han tager Dig i Favn.

Saa lidet de Vunder jeg agter,
Som giöres af Eg eller Od.
Forgieves, min Pige, Du tragter
At give mig Sikkerheds Raad.
At see Dig i anden Mands Arme,
O dette, Du yndige Möe,
Er större, er bitrere Harme,
Langt heller jeg önsker at döe.

De to Brödre droge nu deres Vei, og da de kom til det samme Plankeværk, hvor de forrige Gang mödtes, fandt de igien Fossboerne selv tolvte. *Thorgrimssönnerne* komme op paa Höet som stod i Gaarden, förend hine bleve det vaer; men nu sprang de ogsaa til og der begyndte den haardeste Kamp. De Angribende saae imidlertid at de vilde vanskelig vinde Seier, saalænge de Andre stode paa Höet. Da raabte Jökul til Viglund: Uanstændigt er det for Dig om Du længere undstikker Dig; vi holde Dig allesammen ikke for en dygtig Karl, dersom Du ikke kommer ned fra Höet og fægter som det anstaaer en brav Mand.—

Ved denne Opæggelse sprang *Viglund* ned fra Höet og *Tröste* med ham. Kampen blev hvas og rask. *Haagens* Folk faldt efterhaanden, saa han og de to *Holmkelssönner* stode ene tilbage. Ogsaa *Viglunds* og *Tröstes* to Følgesvende vare faldne, og de selv begge saarede. Da sagde *Jökul*: Nu vil vi kæmpe stoltelig: Du *Einar* skal fægte mod *Tröste*, og *Haagen* med *Viglund*, og jeg vil holde mig stille. *Tröste* var baade saar og mödig, og han og *Einar* kæmpedes indtil de faldt begge. Da begyndte *Viglund* og *Haagen* deres Kamp. *Viglund* var mödig, men kun lidet saar. Haard og lang var Kampen, thi *Haagen* var den bedste Stridsmand, og *Viglund* baade stærk, og behændig til at bruge sine Vaaben. Enden var dog at *Haagen* faldt död til Jorden, men *Viglund* havde faaet endeel Saar og var meget udtrættet. Da sprang *Jökul* op usaaret og udhviilt, og angreb *Viglund*. De kæmpedes, og en rum Tid var det uafgiort hvo af dem der vilde gaae af med Seieren. *Viglund* mærkede nu, at han for Saar og Mödighed ei vilde længe udholde Kampen, han kastede da Skiold og Sværd iveiret og greb, da han fegtede lige godt med begge Hænder, Sværdet i venstre og Skioldet i höire Haand, og da *Jökul* ikke tog sig ivare for dette, hug han Armen af ham i Albueledet. Da

tog *Jökul* Flugten, men *Viglund* saae sig ikke istand til at forfölge ham; thi greb han et Spyd op fra Jorden, hvor der laae mange omkring, og skiöd efter ham. Spydet kom i Ryggen paa *Jökul* imellem Axelbladene, og ud igiennem Brystet, saa han styrtede död til Jorden. Imidlertid havde *Viglund* mistet saa meget Blod, at han besvimede og laae længe som död. Dette saae de to Mænd der vare allene tilovers af Fossboernes Parti, og rede nu hiem til *Fosse*. Da de kom ind i Stuen, sad *Holmkell* paa Tverbænken imellem sin Kone og Datter. Hine fortalte nu hvad skeet var, at *Jökul*, *Haagen* og *Einar* vare döde, tilligemed flere Andre; ogsaa at begge Thorgrimssönnerne vare faldne. Da *Ketelride* hörte dette, faldt hun i Besvimelse, og da hun kom til sig selv igien, sagde hendes Moder *Thorbjörg*:

Nu lader Du see Din Lösagtighed, og hvor meget Du har elsket *Viglund*. Det er godt at der nu er en Ende derpaa.

Holmkell. Hvorfor skal om *Ketelride* troes det værste? Hun holdt saa meget af sine Brödre, at det var rimeligt, hun blev ilde tilmode, da hun hörte deres Död.

Thorhjörg. Maaskee det er saa, men jeg troer det er anderledes; og kort at fortælle, her bör strax samles Folk, for at hevne det paa det strængeste. *Ingjaldshool* maa angribes og *Thorgrim Prude* indebrændes.

Holmkell. Mon det var vel betænkt? Jeg synes han er uskyldig; og *Thorgrimssönnerne* seer jeg ikke kunde miste meer end Livet.

Det blev som Manden vilde det, og ingen Hevn udövet paa *Thorgrim Prude.*

13.

Viglund og *Tröste* laae paa Kampepladsen, men da den förste havde ligget en Stund, kom han saa vidt til sig selv, at han reiste sig. Han gik da did hvor hans Broder laae, og fandt, at der endnu var Liv i ham. Nu forbandt han sine Saar, thi han tröstede sig ikke til at bære Broderen hiem. För han endnu var færdig hörer han at der kiöres paa Isen. Det var hans Fader med en Slæde, som de lagde *Tröste* paa, men *Viglund* kunde holde sig paa Hesten og red saaledes hiem. Saasnart de kom til *Ingjaldshool* skaffede Faderen dem ned i en Kielder, der var under hans Seng,

hvor Moderen *Olöve* alt var, modtog dem og forbandt deres Vunder. Hun fik dem lykkelig lægte, skiönt det varede et heelt Aar. Ingen vidste at de vare der.

Holmkell lod jorde sine Sönner og de Mænd der faldt med dem. Det Sted hvor de begroves kaldes endnu *Höibakken*. Alle troede at *Thorgrims* Sönner vare döde, og *Holmkell* og *Thorgrim Prude* kom jevnlig til hinanden, uden at deres Venskab havde lidt noget Skaar ved denne Begivenhed, de havde ogsaa aftalt mellem sig ikke heller at bringe denne Sag for Retten. Men *Thorhjörg*, da hun fik at vide denne Aftale, sendte hemmelig Bud til sin Fader *Einar* at han skulde kræve Drabsböder for sine Dattersönner og forfölge *Thorgrims* Sönner for Drabet, hvis de endnu var ilive. Endskiönt *Einar* var meget gammel, saa tog han dog ved denne Sag, og anlagde mod begge *Thorgrims* Sönner Sag for Drab paa *Thornæs* Ting med Paastand af Landflygtigheds Dom: det begyndte og nu at rygtes der i Egnen at de levede.

Haagens Skibsfolk seilede om Foraaret til Norrig, kom til *Ketil* paa Rommerige og fortalte ham hvorledes var tilgaaet. Liden Lykke syntes

han *Haagen* havde havt i at udföre Hevnen mod *Thorgrim Prude*. Dengang vare just hans Sönner *Sigurd Spage* og *Gunlaug Stolte* nylig kommet hiem fra et Kapertog. De vare særdeles kiække Mænd, og hver af dem havde giort et Löfte; *Gunlaug*: at han aldrig vilde betale Godt med Ondt, og *Sigurd*, at han aldrig vilde nægte nogen en Skibsreise med sig, naar sammes Liv derved kunde reddes. *Ketil* fortalte dem nu *Haagens* Död, og bad dem drage til Island og hevne den Skam han havde lidt af *Thorgrim Prude*. De vilde nödig til det, alligevel da Faderen bad dem meget, paatoge de sig det, og saasnart de fik god Vind, seilede de afsted. Men da de kom ud i det aabne Hav fik de Storm og Uveir og dreve om i Söen indtil Vinterens Begyndelse. I en stærk Taage naaede de endelig til *Snefjellsnæs*, men lede Skibbrud, saa kun lidet af Ladningen blev bierget; dog omkom ingen Mennesker. *Thorgrim* spurgte dette og tillige hvo de vare, red ud til dem og indböd *Gunlaug* med alt hans Folk at tage hiem til ham. Begge Brödre modtoge Tilbudet. *Sigurd* syntes saare godt om *Helge*, dog talte han kun sielden med hende. *Thorgrims* Sönner bleve de aldrig vaer ved.

Eengang var det at *Sigurd* sagde til sin Broder: Skal vi ikke til at udföre Hevnen paa *Thorgrim Prude*? god Leilighed dertil mangle vi jo ikke. *Gunlaug* svarte: Det er bedst ikke at tale om det. Jeg lönnede da Godt med Ondt, hvis jeg dræbte den Mand, som tog mig, da jeg var skibbruden, til sig, og beviste mig alt muligt Godt. Skulde een af Delene være, vilde jeg heller forsvare ham, end giöre ham Ondt. De talede intet videre derom, og *Sigurd* nævnte det ikke mere. Vinteren gik og de to *Kerilssönner* lode sætte deres Skib istand igien og belavede sig til Bortreisen.

Der ymtedes vel om, at *Sigurd* og *Helge* elskede hinanden, men der blev dog intet bekiendt derom.

14.

Thorgrim Prudes Fader, *Erik* Jarl var död i en höi Alder. *Sigurd*, den ældste Sön arvede ham, men fik ei Jarls Embede, da Kong *Harald* bar Nag til alle *Thorgrims* Paarörende, for *Kerils* sin Vens skyld. Den anden Sön *Helge* havde givtet sig i Norrig, men hans Kone var död, efterladende hans Datter, *Ragnhild*, som var meget smuk og elskedes höiligen af Faderen. *Helge* gad, efter

sin Faders Död, ikke længere været i Norrig, thi drog han til Island og landede i Österfjords Fjerdingen. Han var blandt de senere Nybyggere, og kiöbte da Land i *Götevig*, af dem som havde indtaget det. Der boede han til sin Död.

Imidlertid vare nu *Thorgrims* Sönner ganske kommet sig af deres Saar, og spurgte da Faderen, hvad han vilde raade dem at tage sig til. Mit Raad er, svarte han, I forföie Eder til *Gunlaugs* og *Sigurds* Skib og forlange at tages med til Norrig, sigende tillige, som sandt er, at det er for at redde Eders Liv. *Sigurd* holder vist sit Löfte og tager Eder ind, og *Gunlaug* er saa brav en Mand at I kan vente Eder alt Godt af ham; hvilket I ogsaa vil behöve naar I ere i Norrig, hvor I komme til at undgielde hvad jeg har giort. Dette blev da aftalt.

Ketelride havde under denne Tid atter havt en Frier, *Thorlev Steenulvsen* fra *Hraunsdal*, en höi og rask ung Mand. Men endskiönt hendes Moder var meget for dette Parti, og lagde Vind paa at faae det drevet igiennem, endog mod sin Mands Villie, saa blev dog intet af det. Meget bedrövet var *Ketelride* i al denne Tid, fik kun

ſiden Sövn om Natten, men ſad ſom ofteſt oppe og ſyede i ſit Kammer.

Da *Ketilsſönnerne* vare ſeilklare, droge *Thorgrims* Sönner hiemme fra, for at begive sig til Skibet. Det var endnu Nat. De kom til *Foſſe* og gik ind i Stuen, hvor *Kerelride* ſad ved sit Arbeide, og hendes Pige ſov. Glad tog hun imod dem, sigende: det er en lang Stund, siden vi saaes, men nu glædes jeg ved at see eder i Live. De satte sig nu hos hende, og *Viglund* giorde hende bekiendt med deres Forehavende. Hun havde intet derimod, og sagde: jeg skal være velfornöiet, naar det maa gaae dig vel, i hvad der bliver af mig. *Viglund* bad hende, ikke at givte sig medens han var borte. Det raader min Fader for, svarte hun, thi ham giör jeg ikke imod; jeg har ingen Villie i den Sag, men kanskee jeg er ikke gladere end Du, om jeg skal tage nogen Anden; endog vil det skee omsider. *Viglund* bad hende nu at klippe hans Haar, og da hun havde giort det, sagde han: her giör jeg det Lövte, at ingen Anden skal klippe mit Haar eller toe mit Hoved, saalænge Du lever! Nu gik de ud, *Viglund* omfavnede hende og tog Afſkeed derude i

Gaarden. Hun græd bitterlig og han ikke mindre, thi det var dem saa haardt at skilles ad, men det maatte nu dog være. Hun gik da ind i Stuen igjen, og de to Brödre gik deres Vei. Da sang *Viglund*:

Deiligste, min Afskedssang
Lad den være dig i Minde.
Du ved den saa mangen gang
Vil i Sorgen Lise finde.
Hvergang Du er Vidne til,
At to Elskende sig fryde,
Du den ranke Yngling vil
Kierligheds Erindring yde.

Og da de vare kommet et lidet Stykke paa Veien sang han atter:

Der stode vi. Den Yndige
Saa kierligt mig omfavnede,
Mens Taare efter Taare
Paa Kinden randt saa saare.
Til Jorden rinder Taare ned —
O stor er hendes Kierlighed!
De blanke Öien væde
Saa tidt det hvide Klæde.

Gamle *Holmkell* havde rigtig nok fornyet Brödrenes Besög hos *Ketelride*, men han lod sig ikke mærke med det, og gik ind til hende. Da han saae hende saa forgrædt spurgte han om Aarsagen til hendes Graad. Jeg tænker paa mine Brödres Död, svarte hun.

Holmk. Önskede Du de bleve hævnede?

Ketelr. Det vilde vise sig, hvis jeg var Mandfolk.

Holmk. Da kan Du troe, at jeg blot for Din Skyld har ladet være at lægge an imod de to Brödre; thi jeg troede, Du önskede ei deres Död.

Ketelr. Saa lidet vilde jeg forlange deres Död, at havde det gaaet efter min Villie, skulde ingen af dem været dömt til Landflygtighed; og jeg vilde give dem Penge til at giöre deres Reise behageligere, havde jeg Raad dertil.

Holmkell tog sin Hest og reed efter de to Brödre. Da de bleve ham vaer, sagde *Tröste*: der kommer *Holmkell* ridendes; nu var der Leilighed

for Dig at faae *Ketelride;* skiönt det ikke var vel giort, at slaae ham ihiel og bortföre hende. *Viglund* svarer: om jeg endskiönt vidste, jeg skulde aldrig mere see *Ketelride*, saa vilde jeg dog ikke röre *Holmkell.* Lidet skulde jeg da ihukomme alt det Gode han har beviist mig, og den Sorg jeg har paaført ham, og han kunde hævne. *Ketelride* har og tilvisse Aarsag nok til Bedrövelse, at ikke ogsaa hendes Fader skulde dræbes, der mener det i alle Maader saa godt med hende. Nei, lad os heller ride af Veien for ham, thi derved bevises ham en Ære *). De giorde saa, og *Holmkell* reed forbi dem et Stykke op ad Veien, vendte sig da og reed samme Vei tilbage ad *Fosse* til. Vore

*) Det var mod Fædrenes Begreb om Ære, at ride af Veien, eller endog kun fastere, naar man saae nogen, man kunde tiltroe fiendtlig Hu, ride efter sig; det ansaaes for Tegn paa Feighed. Det var altsaa en stor Selvfornægtelse, at disse rede af Veien for Holmkell, og stor Ære for ham, da, ifald det spurgtes, man maatte tænke, hvilken drabelig Mand mon ikke være den, da saadanne dierve Kæmper ei tör oppebie hans Komme, men ride af Veien for ham. Slig höimodig Opofrelse af egen Ære, for at fremme en Andens, findes neppe Mage til i vore Sager. At Elskov var i Spillet med, giör ellers Tingen rimelig.

to Reisende begave sig nu igien op paa Veien, der saae de en Pung med Penge i, og paa den laae en Guld-Armring og en Kiep, hvori med Runer vare indsnittet alle de Ord, der vare faldne mellem *Ketelride* og hendes Fader, og tilllge at hun sendte *Viglund* denne Foræring. *Viglund* tog den til sig og de rede videre.

15.

De kom nu til *Gunnlaugs* og *Sigurds* Skib, som var i Begreb at afseile, da Vinden blæste fra Land. *Viglund* prajer dem, og spörger om de vil tage ham og hans Staldbroder med til Norrig. Man spurgte om deres Navn, og de sagde de hedde *Torraad* og *Vanraad* *) *Gunlaug* spurgte videre om deres Reise havde nogen vigtig Anledning? de svarte, at det gialdt deres Liv, hvis de ei kom bort. Da bad han dem komme ombord.

Nu hidsedes Seil og de löb ud i Söen. Efter lang Seilads spörger *Gunlaug* engang den höie Mand om nærmere Besked om hans Navn og Familie. Denne svarer: jeg har kaldet mig *Van-*

*) Torraad kan bemærke den, der vanskelig veed at finde Raad, og Vanraad, der intet godt Raad veed for sig.

raad fordi jeg seer ikke Raad for mig. Mit rette Navn er *Viglund* og min Broders *Tröste* og ere vi Sönner af *Thorgrim Prude*. Da taug *Gunlaug* og sagde siden til sin Broder: Hvad er nu at giöre, Broder Sigurd? Jeg synes vi ere kommet i stor Vanskelighed; thi jeg veed vist at vor Fader lader dem aflive, naar de komme til Norrig. Sigurd svarte: Ikke spurgte Du mig ad, da Du tog dem ind i Skibet. Jeg kiendte dem strax, og især *Viglund*, for han ligner sin Söster *Helge*. Jeg skulde troe, Fader kan ikke giöre ved dem mere, end Du finder for godt, og saaledes kan du bevise Dig erkiendtlig for det meget Gode *Thorgrim* har beviist mod Dig og mig. Det var vel talt, siger *Gunlaug*, og saa skal være.

Vinden var dem gunstig, de kom til Norrig, og begave sig til Romsdalen, hvor de ikke fandt Faderen hiemme. Da han kom sadde hans Sönner i Stuen, og *Thorgrims* Sönner imellem dem, og deres hele Følgeskab var 24 i Tallet. Ikke hilsede de deres Fader, som satte sig i sit Sæde, saae sig om, og kiendte nu sine, men ikke *Thorgrims* Sönner. *Ketel* spurgte hine, hvi de ikke havde hilst paa ham, og hvo de Fremmede vare? *Gunlaug* svarte: Den ene hedder *Viglund* og den

anden *Tröste*. De vare Sönner af *Thorgrim Prude*. Da raabte *Ketel*: stander op mine Mænd og griber og hænger dem! Og gid saa sandt deres Fader var her med, saa skulde de alle tre følges ad. Nu tog *Gunlaug* til Orde og sagde: Hvilken Forskiel imellem dig og Thorgrim. Han tog mod mig og min Broder og alle vore Folk, da vi havde lidt Skibbrud, havde os hos sig al Vinteren over og havde vort Liv i sine Hænder. Og Du vil dræbe hans Sönner, som have ikke giort dig det allerringeste. Da skal vi Staldbrödre ſye Eder nok at bestille förend *Thorgrimssönnerne* gribes; thi vi skal staae alle for een Mand. *Ketel* sagde: det var saare ilde om han skulde gaae i Kamp mod sine egne Sönner, og hans Vrede begyndte alt meget at sagtnes. Da sagde *Sigurd*: Jeg vil foreslaae at hele Sagen maa voldgives under Broder *Gunlaug*; thi hans Retsindighed er bekiendt af flere Pröver. *Ketel* sagde: det fik nu saa at være, heller end at de skulde yppe en unaturlig Kamp. Dette var altsaa vedtaget; da sagde *Gunlaug*: saa afgiör jeg Sagen paa denne Maade: *Thorgrim Prude* beholder *Olöve* upaaanket, men har forbrudt den Arv, som tilkom hende efter hendes Fader *Thorer* Jarl, hvilken Arv skal tilfalde min Fader Vor Fader skal givte sin Datter *Ingeborg* med *Trö-*

ste *Thorgrimsen*, og Sigurd skal faae *Helge Thorgrimsdatter* til Kone. Alle Tilstedeværende synses dette meget godt og forstandig betænkt; og nu det ikke kunde være anderledes syntes *Ketel* ogsaa godt om det.

Vinteren over sadde de nu der i god Behag, og *Tröste* havde Bryllup med *Ingeborg*. Om Sommeren droge disse Fostbrödre *) allesammen ud paa Kapertog og indlagde sig Ære ved deres Tapperhed. Dog udmærkede *Viglund* sig frem for dem alle. De vedbleve i tre Aar saaledes at ligge ude paa Kaperi, og *Viglund* var nu ogsaa noget gladere end ellers, dog gik *Ketelride* ham aldrig af Hu eller Tanke.

16.

Imidlertid havde *Thorlev Steenulvsen* alt imellem fornyet sit Frieri til *Ketelride*, men hun vilde aldrig indlade sig derpaa. Een Dag tog hendes

*) Fostbrödre kaldtes de, som havde ved visse Ceremonier höitidelig forpligtet sig at forsvare hinanden, og at hævne hverandres Död, som om de kunde være kiödelige Brödre. Ceremonierne ved saadan Forening findes paa adskillige Steder, blant andre i Gisle Suursens Historie, 6 Kapitel.

Fader *Holmkell* til *Ingialdshoel* og sad og talede den hele Dag med *Thorgrim*, men ingen fik at vide hvad de talte om. Kort Tid derefter sendte *Thorgrim* tre Mand ud i et Ærende, som heller ingen fik at vide, hvad var. De Udsendte bleve borte i 3 Uger för de kom hiem.

Derefter skede det, at et Følge af 30 Personer kom ridende til *Fosse*. *Holmkell* spurgte Formanden om hans Navn og fik til Svar: han hed *Thord* og havde hiemme i *Österfiorden*, samt at hans Ærinde var, at begiere *Ketelride* til Kone. *Holmkell* spurgte sin Datter ad, hvad hun syntes derom. Hun var aldeles ikke for det, sigende: Manden var saa gammel, og dertil havde hun aldeles ingen Lyst til at gives. Moderen *Thorbiörg* raadte meget til dette Parti, og Enden blev, at *Holmkell* forlovede Datteren imod hendes Villie. *Ketelride* drog da med *Thord*, thi Brylluppet skulde staae i *Österfiorden*. De ankom da i *Götewig*, og *Ketelride* tog imod Huusholdningens Bestyrelse, men aldrig saae nogen hende glad. Der blev ikke holdt Bryllup. Hun og *Thord* laae i en stor Seng med Gardin for, og saaledes stod nu en rum Tid. *Thorlev Steenulvsen* syntes meget ilde om at *Ketelride* var givt, men saae ikke at der kunde giöres noget

ved, da hun var kommet saa langt bort. *Thord* giorde alt hvad han kunde udfinde til *Ketelrides* Fornöielse, men det var altsammen intet for hende for den Kierlighed hun havde til *Viglund;* thi hun nærede en brændende Elskovs Ild for ham i sin Barm.

17.

Samme Aar da *Ketelride* saaledes var givt, kom *Viglund* og de andre Fostbrödre fra deres Fribyttertog og fandt god Modtagelse hos *Ketel.* En Dag, da der blev spurgt, hvo der vilde have Hovedet toet, sagde *Viglund*; ingen Hovedtvæt vil jeg have og ingen haver jeg havt, siden jeg og *Ketelride* skiltes ad.

Hun klippede mit Haar saa net;
Thi har al anden Hovedtvæt
Jeg helligen forlovet.
Indtil mit Livs den sidste Stund,
Ei nogen Anden, ene hun
Skal være ved mit Hoved.

Saaledes sang han, og lod sig ikke vaske.

Vinteren over sadde de rolig hjemme, men imod Sommeren belavede de sig til at drage til Is-

land allesammen, dog hvert Parti paa sit Skib. De seilede saasnart de fik god Vind men skiltes ad ude i Havet. *Ketels* Sönner komme velbeholdne til Island i *Hvidaae* og toge til *Ingjaldshool* hvor de fortalte *Thorgrim* om den stadfæstede Forligelse og at han kunde vente sine Sönner hjem i Aar, hvilket var ham til liden Glæde.

Viglund kom saavidt at de fra Skibet kunde see *Snefjelds* Jökulen, da sang han:

Saa höit og bradt der Fjeldet staaer
Hvor hun, den Elskte er,
Didhen jeg mine Öjne slaaer
Med længselfuld Begjer.
Den Skrente kjender jeg igjen,
Den hende er saa nær,
O did mit Hjerte flyver hen
Med længselfuld Begjer.

Fremdeles sang han:

Af Sneen er den Mark saa hvid,
Og Solens Gang er der saa sid.
End længes jeg saa saare did,
Den Fjeldetop er mig saa kjer,
Fordi min Pige findes der,
Som smukkest blant de Smukke er.

Men nu begyndte det at blæse op fra Landet, saa de dreves langt ud i Havet igjen. Saa satte Vinden sig i Vester, og det blev til en Storm, der drev dem idelig öster paa. En Dag sad *Viglund* paa Dækket, medens det stormede grueligen, da sang han:

Ketelride bad sin Elsker være
Uforsagt paa farligt Söemandstog,
Om endog med bistre Bölgehære
Havet op omkring hans Forstavn slog.
Disse Ord, min *Tröste*, bör vi nu.
Mindes vel, mens vi med Stormen stride.
Lad os være kjekke, jeg og Du;
Thi det önskede min *Ketelride*.

Nu gaaer det vidt, sagde *Tröste*, at du baade begynder og ender Sangen med hendes Navn Synes Du det er saa meget? svarede *Viglund* I fem Maaneder svævede de om paa Söen, för de omsider naaede Landet med Nöd og neppe, i *Österfjorden* ved *Götevig*. Nu sagde *Viglund:* da Lykken er os saa meget imod, troer jeg det raadeligt, at vi her give os et andet Navn. Kald dú dig *Ravn*, jeg vil hedde *Örn*. *Tröste* havde intet derimod.

Eieren af *Götevig* kom til Skibet, og de to Brödre toge höflig imod ham og tilböde ham Forkjöbet i deres Ladning. Han svarer, jeg har en ung Kone; hun skal komme i Morgen, og udsöge sig hvad hun har Lyst til. Han reed bort, og den anden Dag kom Konen. Hun kjendte strax *Viglund*, men lod sig ikke mærke med det. Han blev forunderlig tilmode, da han saae hende, thi han syntes hun lignede *Ketelride* meget, uagtet han ikke kunde finde det rimeligt at hun skulde være der. Hun tog nu af Varene hvad hun vilde og drog hjem. Manden havde indbuden dem der raadte for Skibet til sit Huus, og da de nu kom gik han dem imöde og igjentog Indbydelsen med udmærket Höflighed.

Den Gamle gled ud med Foden, som han gik; thi han var svag af Alderdom; da sagde Konen sagte: det er ilde at have en gammel Mand. Han hörte det, og svarte: der var glat, lille Kone. Med en Æresbeviisning bleve nu de Fremmede indförte i Stuen. *Viglund* lod sig forstaae med, at han troede Konen kjendte ham ikke; men hun sang:

Smukke *Viglund* vel jeg kjender.
Han til mig tilbagevender.

Men det som et Under er
Han og *Tröste* fandt mig her.
Dog hvad vil nu Haabet sige?
Givt er nu den ranke Pige
Med en Oldiing; ældre Mand
Ei i Verden findes kan.

Nu var det *Viglund* end mere rimeligt at dette var *Ketelride*. De bleve der Vinteren over, men *Viglund* var stedse uglad, Værten derimod altid munter og lystig, og de bleve beværtede af ham med störste Artighed. Det vil siges at *Ketelride* idelig gik med et Klæde for Ansigtet at *Viglund* ikke skulde kjende hende, og at engang hun var ude og meget varm, hun da havde löst Klædet fra, og *Viglund* var kommet til i det samme og havde fuldkommen tydelig seet hendes Ansigt. Dette slog ham saaledes at han blev saa röd som et Blod thi nu saae han grangivelig det var hende. Han gik ind i Stuen og satte sig. *Tröste* saae hans forandrede Ansigt og spurgte hvad Syn han havde seet, der saaledes havde virket paa ham. *Viglund* sang:

Det kan jeg med Sandhed sige:
Ei jeg saae til anden Pige;

Og min Sjel var aldrig glad,
Siden vi to skiltes ad.
Men hun voldte mig stor Qvide.
Thi skal han vist Döden lide,
Han som til mit Hjertes Harme
Favnes af den Smukkes Arme.

Fra den Tid af havde *Ketelride* aldrig noget for Ansigtet, thi nu var hun overbeviist om at *Viglund*, kjendte hende. Da *Viglund* sang sidstanförte Strophe, sagde *Tröste* til ham: det var den störste Ugjerning, om Du forgreb dig paa denne Mand der beviser os saa meget Godt. Det maatte forspilde al vor Lykke for Fremtiden, dræbte Du ham, som er uskyldig i alle Maader. Lad den Tanke fare. Og nu sang *Tröste* endnu:

Med Din Elskede Du kan
Aldrig Held Dig love,
Hvis Du mod en Hædersmand
Niddingsværk tör vove.
Skjendig Gjernings Følge ei
Lykkelig kan være.
Broder, kun paa Dydens Vei
Findes Held og Ære!

Den Dag gik, og da Alle vare i Seng om Natten, stod *Viglund* op og gik til Sengen, hvor Manden og Konen laae. Lys brændte oppe i Stuen, saa man kunde godt see alt hvad der var. *Viglund* tog Gardinet til Side og saae *Ketelride* laae ved Væggen, og den Gamle foran, med Hovedet ud over Sengestokken, i bedste Stilling til Halshuggelse. *Viglund* vilde da blotte Sværdet, men *Tröste* traad til ham i det samme og sagde: Vaer Dig, at Du ikke gjör Niddingsværk, og dræber sovende Mand. Lad dog ingen mærke paa Dig, at Kjerlighed til den Kone har saaledes betaget Dig, men bær Dig ad som en Mand. Han lagde endnu til:

O kom ihu du skader
Din Elskte ved Dit Komme her,
Hvis Du ei efterlader
Alt hvad mod Ærens Love er.
Det ingen Anden mærke,
Hvortil jeg ene Vidne var,
At Elskovsbaand det stærke
Dit Hierte saa indhildet har.

Viglund blev nu roligere. Han undredes höiligen over det store Rum der var mellem dem i Sen-

för han tog bort, sagt hende, at han nu vilde have Bryllupshöitiden.

Da alle Gjesterne vare komne til Sæde, reiste sig Huusværten og sagde: Skipper Örn, Du og Din Broder have nu været her denne Vinter over, og veed jeg at Du hedder *Viglund* og Din Broder *Tröste*, *Thorgrims* Sönner. Jeg vidste hvor höilig Du elskede *Ketelride*, og har sat Dig paa mange Pröver, og vel har Du bestaaet i dem alle, og intet uforstandigt har Du ladet see: dog vidste jeg mig ogsaa altid sikker desuden. Og nu vil jeg heller ikke længere dölge Dig mit Navn. Jeg hedder *Helge* og er, ligesom Din Fader, Sön af *Erik* Jarl. Jeg begjerte *Ketelride* til Kone for at gjemme hende til Dig, og er hun nu, som da Du forlod hende. *Ketelride* har fört sig anstændig op ved dette, endog hun slet ikke veed Sagens Sammenhæng. Vi have ikke sögt Seng sammen, da der altid har været Skillerum i Sengen imellem os, kun at eet Teppe var spredt over begge Leiesteder, og jeg tænker Du finder denne Foranstaltning ikke saa ilde. Det er for Resten altsammen et oplagt Raad imellem den brave *Holmkell* og Din Fader, og har *Holmkell* overalt viist sig hæderværdig i hvert det der har været Eder imellem.

Viglund gik nu til *Holmkell* og lagde sit Hoved i hans Skjöd *), men denne sagde; det staaer bedst paa din Hals, og visselig skal vi være forligte, thi saa vil dog *Ketelride* nok det skal være. Derefter begjerte da *Viglund* formelig *Ketelride* til Kone, som naturligviis ingen Vanskelighed fandt. *Holmkell* trolovede sin Datter med *Viglund* og *Thorgrim Prude* sin med *Sigurd Spage*, ligesom *Helge* sin (*Ragnhild*) med *Gunlaug Stolte*. Alle tre Par holdt Bryllup der i *Götevig*, og Gjesterne bevärtedes med alt det der i de Tider holdtes for det bedste, saa dette Gilde var baade kostbart og skjönt. *Viglund* og *Ketelride* vare nu saare vel fornöiede, som lettelig begribes. De boede paa *Fosse* efter *Holmkells* Död, ligesom *Tröste* efter sin Faders, paa *Indgjaldshool*. *Sigurd Spage* og *Gunlaug Stolte* derimod bosatte sig i Norrig. Alle disse Huse levede i kierlig Forstaaelse med hverandre og vare i Anseelse.
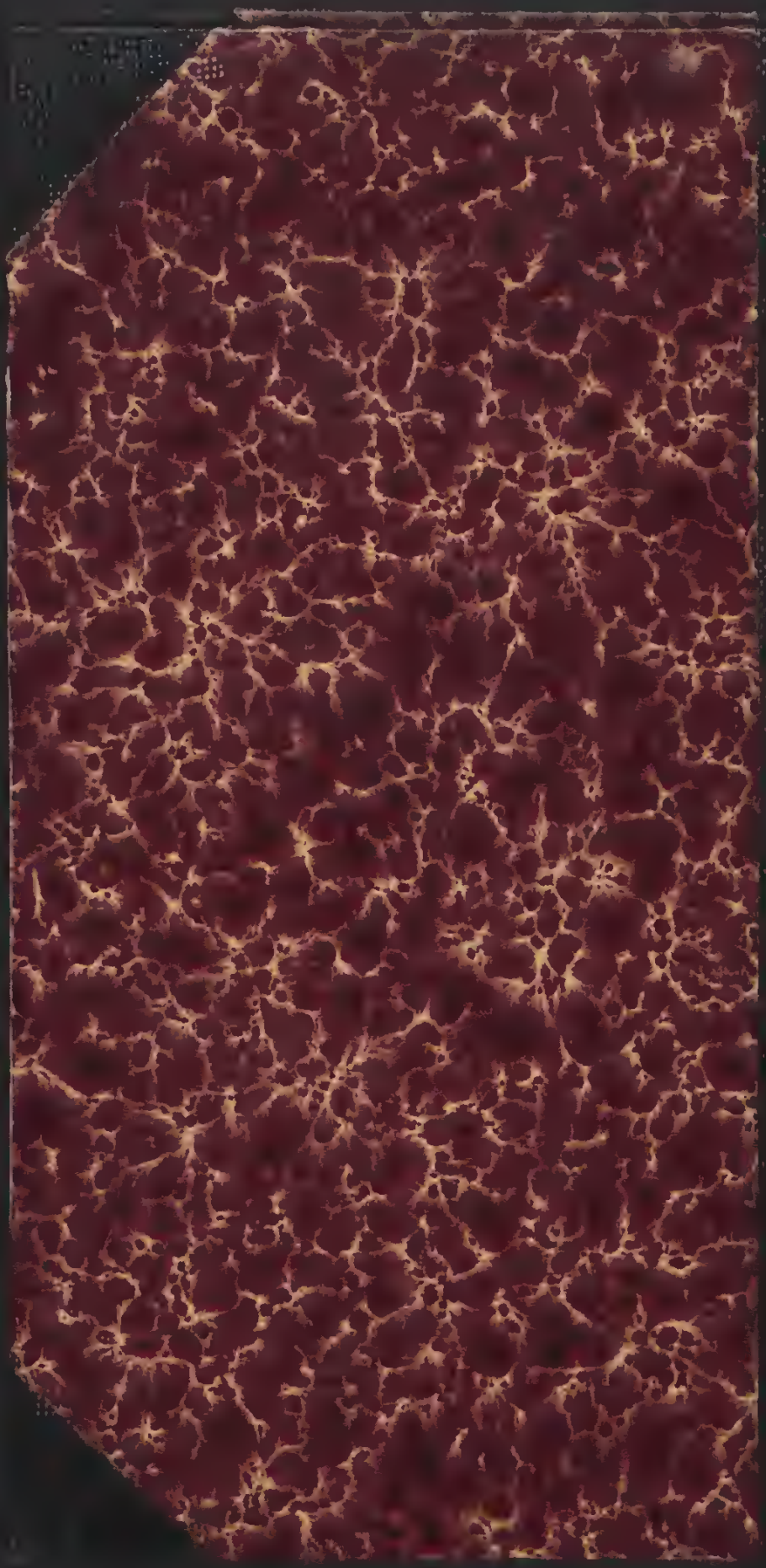
*) Det var de Tiders sjeldne men rörende Seremonie, der saa talende udtrykte, at den der saaledes ydmygede sig for den anden tilstod denne Rettighed over sit Liv, som ved en af ham udövet Gjerning var forbrudt ifölge de da gjeldende Blodhevns Love. Da Nödværge ved Blodhevnen ikke roges i Betragtning, saa havde Holmkell sine Sönners Död at hevne paa Thorgrimssönnerne. Seremonien kaldtes ellers: at bringe Een sit Hoved, som kan sees af *Eigils Saga*.